

**ШКІЛЬНА БІБЛІОТЕКА
УКРАЇНСЬКОЇ ТА СВІТОВОЇ ЛІТЕРАТУРИ**

Г'ю Лофтінґ

**ПОШТОВЕ ВІДДІЛЕННЯ
ЛІКАРЯ ДУЛІТЛА.
БЮРО ПОГОДИ**

Харків
«ФОЛІО»
2021

Глава I

СВІТЛО МИСУ СТВЕНА

На узбережжі Західної Африки, десь за двадцять миль на північ від Фантіппо, був мис, який видавався в море, а на ньому знаходився маяк, що називався Світло мису Стівена. Це світло завжди горіло в темряві, оскільки уряд, який контролював цю частину Африки, ретельно підтримував роботу маяка, щоб кораблі могли його бачити з моря і розуміти, де вони знаходяться. Це була небезпечна ділянка узбережжя. Біля мису Стівена було чимало скель і мілин. І якби трапилося так, що світлу дали згаснути вночі, то, звичайно, кораблі, які знаходилися в цій частині моря, опинились би у великій небезпеці, вони могли б урізатися в довгий мис і розбитися.

І от одного вечора, невдовзі після того, як Золоті Сойки вирушили на захід, Лікар писав листи в поштовому відділенні при світлі свічки. Було вже пізно, і всі тварини давно спали міцним сном. Раптом, поки він писав, Лікар почув звук, що долинав здалеку крізь відчинене вікно. Він відклав перо й прислухався.

Це був голос морського птаха, що доносився з моря. Як правило, морські птахи нечасто кричать, якщо тільки вони не зібралися у великій зграї. А цей крик, схоже,

*Біля мису Стівена було
чимало скель і мілин*

належав одинокій птиці. Лікар висунув голову з вікна й подивився назовні.

Стояла темна ніч, чорна, немов смола, тож він узагалі не міг нічого розгледіти, особливо ж коли його очі були звикли до світла свічки. Загадковий крик повторювався знову й знову, неначе це був зойк відчаю, що долинав з моря. Лікар не міг збагнути, що б це могло означати. Та дуже скоро йому здалося, що звук наближається. Тож, схопивши капелюха, він вибіг на веранду.

— Що таке? Що сталося? — загукав він у темряву над морем.

Відповіді не отримав. Та скоро, з помахом крил, що мало не загасив свічку, великий морський мартин опустився на перила плавучої пошти поряд із ним.

— Лікарю, — задихано мовив мартин, — світло мису Стівена не горить. Я не знаю, яка причина. Але раніше воно ніколи не згасало. Ми використовуємо його як знак, де земля, коли літаємо в темряві. Ніч зараз чорна, як чорнило. Боюся, якийсь корабель обов'язково вріжеться в мис. Тож я подумав, що краще прилетіти й сказати вам.

— Святі небеса! — скрикнув Лікар. — Що ж там могло трапитися? Там живе доглядач маяка, який доглядає за вогнем. Чи горіло світло раніше цього вечора?

— Не знаю, — відповів мартин. — Я повертався з полювання на оселедців, вони зараз якраз пропливають трохи далі на північ, ви ж знаєте. Й, очікуючи побачити світло, збився з дороги й залетів на декілька миль далі на південь. Коли ж зрозумів, що помилився, то повернув назад і полетів понад водою, тримаючись близько до берега. Так я прилетів до мису Стівена, але світла там не було. Було так же темно, як і скрізь. Я й сам би міг врізатися прямо в скелі, як би не летів обережно.

— Як далеко це звідси? — запитав Джон Дуліттл.

— Ну, по суші це буде двадцять п'ять миль до того місця, де стоїть маяк, — повідомив мартин. — Проте по воді вийде тільки близько дванадцяти, мені так здається.

— Гаразд, — Лікар став поспішно надягати пальто. — Почекай хвильку, доки я розбуджу Чап-Чап.

Лікар побіг на кухню поштового відділення й розбудив бідолашну комендантку, яка міцно спала біля плити.

— Послухай, Чап-Чап, — проказав він, торсаючи її. — Прокидайся! Світло мису Стівена згасло!

— Щоцетамтаке? — пробурмотіла Чап-Чап, розплющуючи свої сонні очі. — Які-такі стіни згасли?

— Та ні, згас маяк на мисі Стівена, — повторив Лікар. — Щойно прилетів мартин і повідомив мене. Судноплавство в небезпеці. Кораблетрощі, ти ж розумієш, і все решта. Прокидайся й приходь до тьми заради Бога!

Нарешті бідна Чап-Чап, повністю прочумавшись, зрозуміла, в чому річ. І вже через мить вона вже була на ногах і почала діяти.

— Я знаю, де це, Лікарю. Я лечу туди негайно... Ні, мені не треба, щоб мартин мене вів. Хай він буде з вами й вам показує дорогу. Відразу ж вирушайте услід за мною в каное. Якщо я щось з'ясую, повернуся й зустріну вас на півдорозі. Якщо ні, то чекатиму на вас біля вежі маяка. Слава Богу, погода зараз спокійна, хоча ніч і темна, хоч в око стрель!

Сплеснувши крилами, Чап-Чап випурхнула прямо через відчинене вікно й полетіла в ніч, а Лікар тимчасом схопив свій невеличкий чорний медичний саквояж і, гукнувши мартиніві, щоб той летів за ним, побіг на інший бік понтону, відв'язав каное й заскочив у нього. Потім відштовхнувся, обплив Нічию Землю й щодуху повеслував до мису Стівена, що видавався в море.

На півдорозі до довгого пасма суші, що врізалося в похмурий океан, Лікареве каное перестріла Чап-Чап, хоча як вона знайшла його в такому мороці, орієнтуючись тільки на плескіт весел, знає один Господь Бог.

— Лікарю, — повідомила вона, — якщо навіть доглядач маяка і знаходиться всередині, то він має бути хворим чи іще щось. Я барабанила у вікна, але ніхто не відгукнувся.

— О Господи! — прошепотів Лікар, веслюючи так гарячково, як ніколи. — Хотів би я знати, що ж там могло трапитися?

— Проте це ще не найгірша новина, — продовжила Чап-Чап. — По той бік мису — ви не можете цього побачити звідси — там видно сигнальний вогонь великого вітрильника, який іде на південь, тобто прямо на скелі. Вони не бачать маяка й не здогадуються, в якій вони небезпеці.

— Боже мій! — простогнав Лікар і мало не поламав весла, спінуючи воду за кормою, аби тільки каное рухалося швидше.

— Наскільки далеко зараз корабель від скель? — спитав мартин.

— Десь за милю, я б сказала, — відповіла Чап-Чап. — Але це великий корабель, судячи з того, як високо знаходиться сигнальний вогонь на щоглі, так що досить скоро він налетить на мис.

— Продовжуйте пливати прямо, Лікарю, — кинув мартин. — Я лечу, щоб привести сюди своїх друзів.

І мартин розправив крила й помчав у напрямку берега, вигукуючи ті ж крики, які Лікар чув через вікно поштового відділення.

Джон Дуліттл поняття не мав, що йому робити. Сам мартин теж був зовсім не певний, що встигне вчасно, аби успішно здійснити той план, який він задумав. Та незабаром, на його радість, морський птах почув, що на його кличі приходять відповіді зі скелястого берега, прихованого в темряві. І зовсім скоро сотні його братів-мартинів вже кружили навколо нього в нічному небі.

І тоді він повів їх до великого корабля, який спокійно йшов під парусами вперед прямо на скелі й загибель.

Мартини кидалися керманичеві в обличчя

Зміст

<i>Глава I. СВІТЛО МИСУ СТВЕНА</i>	3
<i>Глава II. МАРТИНИ Й КОРАБЛІ</i>	14
<i>Глава III. БЮРО ПОГОДИ</i>	25
<i>Глава IV. НАВЧАННЯ ЧЕРЕЗ ПОШТУ</i>	32
<i>Глава V. ЖУРНАЛ ДЛЯ ТВАРИН</i>	36
<i>Глава VI. ІСТОРІЯ ЛІКАРЯ</i>	42
<i>Глава VII. ІСТОРІЯ ЧАВ-ЧАВА</i>	46
<i>Глава VIII. ІСТОРІЯ ЧАП-ЧАП</i>	54
<i>Глава IX. ІСТОРІЯ БІЛОГО МИШАКА</i>	58
<i>Глава X. ІСТОРІЯ ДЖИПА</i>	71
<i>Глава XI. ІСТОРІЯ ПУ-ГУ</i>	84
<i>Глава XII. ІСТОРІЯ ТЯГНИШТОВХАЯ</i>	94